

Gillian King

Zwart-wit

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Elin

Negen minuten. Dat is de tijd die ik nog heb om de binnenstad van Den Haag uit te komen, naar Voorburg te rijden, de juiste straat te zoeken en mijn witte Polo te parkeren voor de deur van mijn nieuwe werkgever. Technisch gesproken is het mijn werkgever nog niet, maar daar ga ik vandaag om 13.00 uur hoogstpersoonlijk verandering in brengen. Als ik tenminste op tijd ben.

‘Rijd alsjeblieft door. Sjonge jonge, wat zijn jullie allemaal aan het doen?’ Ik sla gefrustreerd met twee handen op het stuur. ‘Ik kom te laat en dat komt door jullie!’

Natuurlijk is het volledig mijn eigen schuld. Ik had veel, maar dan ook veel eerder van huis moeten gaan. Op het laatste moment twijfelde ik ineens over mijn outfit. Was het niet beter om een beige pantalon aan te trekken in plaats van een lichtgeel jurkje? Of toch maar een rok? Of dat zalmroze mantelpakje... Of toch maar liever iets blauws? Mijn lichtblauwe broekpak, dat was perfect.

Blauw is een rustige, kalme kleur, en zo wil ik overkomen tijdens mijn sollicitatie: rustig. Kalm. Beheerst. Zelfverzekerd. Zelfstandig en...

‘*Holy shit*, nee!’ krijs ik. Ik trap als een bezetene op de rem, maar kan niet voorkomen dat ik een vrouw met fiets en al onder mijn auto zie verdwijnen. Ik hoor een snerpend geluid van metaal tegen

metaal en voel tot mijn afgrijzen dat ik ergens tegenaan rijd.

Als ik mijn portier heb geopend, durf ik bijna niet uit te stappen. Het allereerste wat ik zie is een deel van een wiel. Ik heb het niet meer als ik gehaast naar de voorkant van mijn auto loop. Op het asfalt ligt een fiets, zo op het eerste gezicht nog redelijk intact, maar tot mijn afgrijzen zie ik nergens een vrouw liggen. Waar is ze in vredesnaam gebleven? Ze ligt toch niet onder mijn auto?

‘Oeps, foutje. Ik had je echt helemaal niet gezien.’ Een meisje van een jaar of zestien duikt naast me op. Ze ziet er onaangedaan uit.

‘Heb ik jou aangereden? Het spijt me echt. Je schoot opeens de weg op en ik had geen tijd meer om te remmen. Gaat het? Heb je ergens pijn?’ Ik praat zo snel dat ik bijna over mijn eigen woorden struikel.

‘Ik kon gelukkig net op tijd van mijn fiets springen.’

‘Je weet niet half hoe blij ik ben dat je niets mankeert. Ik dacht dat ik over je heen was gereden. Heb je echt nergens pijn?’

‘Mijn hoofd, maar dat doet sinds vanochtend al pijn. Iets te veel goedkope wijn.’ Ze grinnikt om haar eigen grap. ‘Het gaat echt goed, geloof je me niet?’ Ze buigt voorover naar haar fiets en bekijkt de voorkant van mijn auto. ‘Zo. Je hebt wel flink wat kras-sen, en hier zit een aardige deuk. O nee, die zat er al, ik zie roest-vlekken.’

‘Weet je zeker dat jij je goed voelt?’

‘Helemaal prima. Maar kun je me misschien naar huis brengen? Ik denk dat je auto het nog wel doet, toch? En mijn stuur is verbogen, dus dat fietst niet zo lekker.’

‘Eh, ja, natuurlijk. Moet ik je niet even naar het ziekenhuis brengen? Misschien heb je wel inwendig letsel.’

‘Inwendig letsel? Dat klinkt echt ranzig.’

‘Zal ik anders het alarmnummer bellen?’

‘Hoezo? Er is toch geen sprake van een noodgeval?’

‘Nou eh... nee, maar ik heb je aangereden. Je was bijna dood.’

‘Overdrijf niet zo, je lijkt mijn moeder wel.’ Ze geeft me een

knipoog. ‘Het gaat super met me. Mijn schouder wordt hooguit blauwpaars en mijn fiets moet even naar de fietsendokter, maar ik heb zelf echt geen medische aandacht nodig. Zullen we gaan?’

De spieren in mijn armen staan nog altijd strak van de spanning als ik mijn auto start. Ik heb net heel veel onnodige woorden gebruikt om aan een receptioniste uit te leggen waarom ik nog in mijn auto zit en niet in mijn sollicitatiegesprek. Ik geloof niet dat ze onder de indruk was van mijn wellicht ietwat onsamenhangende relaas, en doorverbinden wilde ze me ook niet. Het kreng.

Ik voel nog volop stress in mijn lichaam, maar mijn passagier lijkt allesbehalve onder de indruk van wat haar net is overkomen, want ze zingt comfortabel onderuitgezakt mee met een liedje van Pink op de radio.

‘Waar woon je eigenlijk?’

‘Wassenaar. Dennenlaan. Je kunt hier het beste naar links gaan. En nu helemaal rechtdoor.’

‘Gaat het echt goed met je?’

Ze knikt terwijl ze opgewekt mee neuriet met de radio. ‘Met mij gaat het super. Maar ik ken iemand die niet zo blij zal zijn dat ik mijn fiets gesloopt heb.’

‘Je vader?’

‘Mijn oom. Hij heeft me die fiets twee maanden geleden gegeven. En mijn auto, maar die heb ik vorige maand al in de prak gereden. Nou ja, niet ik; Santos. We mogen elkaar eigenlijk niet meer zien, maar dat kan me werkelijk geen reet schelen. Ik ben achttien, ik bepaal zelf wat goed voor me is. Bij de stoplichten naar rechts. Even mijn jas uit, hoor. Ik heb het bloedheet. Doet je airco het niet?’ Ze klikt haar gordel los, trekt haar lichtbruine leren jasje uit en schuift het half onder de stoel.

Achttien? Ik had eigenlijk gedacht dat ze jonger was, ook al is ze bijna een kop groter dan ik. Ze heeft nog zo’n fijn, onschuldig gezicht, maar misschien komt dat doordat ze geen make-up draagt.

‘Santos is je vriendje?’

‘*My true love*. Heb jij een vriendje?’

‘Nee.’

‘Iemand op het oog?’

Ik schiet in de lach. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Victoria, maar iedereen noemt me Vicky.’

Vicky. Die naam past wel bij haar. Ze heeft iets stoers, ook al heeft ze meisjesachtig lang blond haar en onschuldige blauwe poppenogen.

‘Hoe heet jij dan?’ vraagt ze.

‘Elin.’

‘Stop hier anders maar, dat laatste stukje loop ik wel.’

‘Hier? Maar er is hier nergens een huis te bekennen.’

‘Nee, maar ik kan hier door het bos steken en dan loop ik praktisch tegen ons huis aan.’

‘Ik breng je liever thuis.’

‘Er is niemand thuis. Kun je hier stoppen?’

Ik kijk in mijn achteruitkijkspiegel en trap aarzelend mijn rem in. ‘Weet je zeker dat ik je niet voor de deur moet afzetten?’

‘Nope. Hoeft echt niet.’ Ze duwt haar portier open en trekt haar jasje onder de stoel vandaan.

‘Wacht even,’ zeg ik. ‘Ik zal je mijn telefoonnummer geven voor de schade aan je fiets.’

‘Hoeft niet, ik had toch al een hekel aan die fiets. Bedankt voor de lift. Supertof van je.’

Net zo snel als ze verscheen, is ze ook weer verdwenen. Nog voor ik haar kan tegenhouden, zie ik haar al tussen de bomen verdwijnen. Ik blijf verbluft achter. Die griet loopt gewoon weg zonder gegevens uit te wisselen?

Hoe laat is het eigenlijk? Misschien kan ik toch nog redelijk op tijd bij het sollicitatiegesprek zijn.

Net op het moment dat ik naar mijn mobieltje graai, hoor ik een vrolijk deuntje door mijn auto galmen.

Heel even heb ik hoop dat ik word teruggebeld door de recep-

tioniste om een nieuwe afspraak in te plannen, maar dan realiseer ik me dat die ringtone helemaal niet van mij is. Ik klik mijn gordel los en buig me naar de passagiersstoel. Waar komt dat geluid vandaan? Ik schuif mijn rechterhand onder de stoel en voel heel veel ondefinieerbare dingen die ongetwijfeld al weken geleden hun weg naar de prullenbak hadden moeten vinden. Waar is dat stomme ding?

Hebbes. Ik omklem met mijn vingers een telefoon die aanvoelt als een iPhone en het blijkt er inderdaad een te zijn; een wit exemplaar. Hij lijkt sprekend op die van mij, alleen heeft deze een knalroze beschermhoesje met gele sterren. Op het display zie ik de naam Santos staan, maar nog voor ik kan opnemen, houdt hij op met bellen. In het scherm staat nu dat Vicky twee gemiste oproepen heeft, maar ze heeft ook drie nieuwe berichten die deels te lezen zijn en die onmiddellijk mijn aandacht trekken.

Ik weet waar je woont, bitch. Je bent een vieze vuile slet. Hij geeft niets om je. Als ik jou was, zou ik binnenblijven...

Wie schrijft er in hemelsnaam zulke vreselijke teksten? Zou ze nog meer van zulke berichten krijgen? Ik maak me totaal niet druk om welke privacyschending dan ook als ik nieuwsgierig door haar telefoon scrol. Ik krijg op slag medelijden met het meisje als ik zie dat haar inbox vol met zulke teksten staat, het ene bericht nog erger dan het andere. Ik weet niet wat Vicky's aandeel in deze dreigementen is, maar ik weet wel dat het verschrikkelijk moet zijn als je zulke verwensing naar je hoofd geslingerd krijgt.

Ik start mijn auto en rijd de hoofdweg weer op. Ik heb geen idee op welk nummer Vicky woont, maar misschien zie ik haar nog ergens lopen.

Als ik de Dennenlaan in sla, vergaap ik me aan de fraaie villa's met royale tuinen. Woont zij in een van deze kapitale huizen? Dat verbaast me. Ze kwam niet over als een meisje dat in een stinkend rijk gezin is opgegroeid. Aan de andere kant heeft ze wel binnen een paar weken een nieuwe auto en een nieuwe fiets gekregen. Zei ze nou dat ze die van haar oom kreeg? Als het maar niet een of

ander vies oud suikeroompje is dat er bepaalde handelingen voor terug verlangt...

Aan het einde van de laan keer ik weer om. Ik besluit voor een van de villa's te parkeren en Vicky's telefoonboek te bekijken. Er zal ongetwijfeld een nummer in staan van haar huistelefoon, of anders van een van haar ouders.

Adelheid. Ageeth. Alessia. Amarens. Amélie. Annabel. Anne-Claire. Anne-Fleur. Anneleen. Aan de lijst met chique namen te zien, woont ze inderdaad in een van deze villa's. Er staan minstens honderd contactpersonen in Vicky's telefoon. Ik scrol de lijst door op zoek naar informatie die me verder kan helpen, maar word ruw gestoord door getoeter van een zilvergrijze BMW die vanuit het niets opeens naast me staat.

Een man achter het stuur gebaart ongeduldig dat ik in de weg sta. Ik heb nu pas door dat ik precies voor een oprijlaan sta geparkeerd. Als ik met een opgejaagd gevoel mijn auto probeer te starten, gebeurt er helemaal niets. 'Shit, niet weer,' fluister ik. Ik probeer het al maanden te ontkennen, maar mijn Polo is echt aan vervanging toe. Het is een absoluut mirakel dat hij een halfjaar geleden nog door de keuring kwam, maar sindsdien heb ik bijna elke maand gezeur met mijn auto. Problemen met de accu, de remschijven, de uitlaat, versleten banden en nu blijkbaar wederom de accu. Ik glimlach wat ongemakkelijk naar de bestuurder van de BMW die ik vanwege de weerkaatsing van het zonlicht maar half kan zien. Kom op, doe het, laat me nu niet in de steek.

Na een paar minuten geef ik het op. Gegeneerd stap ik uit en ik kijk met een verontschuldigende blik naar de gloednieuwe auto naast me. Het portier zwaait open en ik staar een seconde later in het gezicht van een donkerblonde man die eruitziet als een typische zakenman. Strak in het pak. Een tijd-is-geld-uitdrukking op zijn gezicht. Hij zou best aantrekkelijk kunnen zijn, als hij niet zo chagrijnig zou kijken.

Is ze van de pers?

Hij bekijkt het tafereeltje vol wantrouwen. Het kan bijna niet anders. Ze heeft haar gammele bak precies voor de oprit geparkeerd en heeft al twee keer nieuwsgierig naar binnen gegluurd. Wat denkt ze hier te halen?

Hij begrijpt sowieso niet dat het zulk groot nieuws is in Italië. Maar seksschandalen zijn hot sinds Berlusconi-gate en zijn zus is daar nu de dupe van. Al heeft ze het er zelf naar gemaakt. Hij kan nog steeds niet begrijpen dat ze het zover heeft laten komen. Ze heeft de goede naam van het hele bedrijf op het spel gezet. Om maar te zwijgen over wat dit betekent voor haar huwelijk en haar dochter, Vicky; zijn nichtje. Hij kijkt bedachtzaam toe hoe de vrouw in het blauwe broekpak op hem af loopt. Ze is alleen – geen fotograaf, geen cameraman, maar dat zou ook echt overdreven zijn. Het is waarschijnlijk zo'n freelancejournalist die op eigen houtje op onderzoek uitgaat en denkt wat extra centjes te kunnen verdienen over de rug van zijn nichtje. Ze glimlacht naar hem, maar hij glimlacht niet terug.

Als ze vlak voor hem staat, ruikt hij een zweem van haar parfum. Allure, dat kan niet missen. Die geur zal hij de rest van zijn leven niet vergeten. Ze lijkt zich niet op haar gemak te voelen. Misschien is ze toch niet van de pers. Of ze speelt het spel heel goed, denkt hij terwijl hij een stap haar kant op zet.

HOOFDSTUK 2

Elin

‘Sorry, mijn auto start niet.’

‘Dat heb ik door, ja.’ Ik zie weinig sympathie in zijn ogen. Zo erg is het toch ook weer niet dat ik zijn oprit blokkeer? Ik doe het toch niet expres?

‘Ik had niet door dat ik precies voor een oprijlaan parkeerde.’

‘Niet?’ zegt hij.

Ik volg zijn blik naar de ingang van de oprijlaan en realiseer me op slag dat het bijna onmogelijk is om niet door te hebben dat je exact voor de ingang parkeert. ‘Misschien kun je om mijn auto heen rijden?’ opper ik.

‘Je denkt dat het past?’

Weer volg ik zijn blik en wederom moet ik constateren dat ik mezelf belachelijk maak. De ruimte tussen mijn auto en het hekwerk van de oprijlaan is amper groot genoeg voor een Smart. ‘Ik zal meteen de ANWB bellen. Op dit tijdstip is het vast niet druk. Sorry voor het ongemak,’ zeg ik.

Ik draai me om en loop terug naar mijn auto, maar halverwege bedenk ik dat hij me misschien wel van dienst kan zijn. ‘Een beetje rare vraag misschien, maar ken jij ene Vicky? Als het goed is, woont zij ook in deze straat.’

‘Vicky?’ herhaalt hij kortaf. Ik vraag me af of hij überhaupt in

staat is om zinnen te formuleren van meer dan vijf woorden. ‘Waarom wil je dat weten?’ Hij klinkt echt niet vriendelijk, ik verbeeld het me niet.

‘Ik vroeg het me gewoon af. Ik heb iets wat van haar is, maar ik weet niet waar ze woont.’

‘Leuke truc,’ klinkt het minachtend. ‘Ik zou het bijzonder op prijs stellen als jij en die collega’s van je onze privacy zouden respecteren. De volgende keer dat ik jou hier zie, vraag ik het niet meer zo vriendelijk.’ Hij werpt me een laatschouwende blik toe. ‘Als je nu graag je auto zou willen weghalen?’

‘Mijn auto? Maar die start niet. En over welke truc heb je het? Ik geloof dat we elkaar niet begrijpen.’

Hij opent zijn mond om iets te zeggen, iets wat aan zijn oogopslag te zien allesbehalve sympathiek zou zijn, maar voordat hij de kans krijgt, hoor ik iemand mijn naam roepen.

Achter het gesloten ijzeren hekwerk dat de oprijlaan scheidt van de buitenwereld, staat Vicky, met een klein hondje dat vrolijk tegen haar aan springt. ‘Hé Elin, wat doe jij hier nou? Je bent toch niet verdwaald?’

‘Vicky. Ik zocht je al. Je hebt je telefoon in mijn auto laten liggen.’

‘O shit, mijn mobieltje. Mijn heiligdom! Ik kom eraan.’ Het duurt even voor het reusachtige hekwerk zich geopend heeft en Vicky met een dankbare lach naast me staat. ‘Hoe wist je eigenlijk dat ik hier woonde?’

‘Puur toeval. Ik ben deze straat in gereden in de hoop dat ik je nog ergens zou zien lopen, maar je was al weg.’

‘En toen heeft oom Nick je de weg gewezen?’ Ze kijkt van mij naar de lange man die naast me staat.

‘Nou, niet echt,’ zeg ik. Haar oom? Ik had bij het woord oom nu niet direct zo’n jonge zakenman in mijn hoofd. Hoe oud zal hij zijn, een jaartje of dertig?

‘Jullie kennen elkaar?’ zegt hij.

“Kennen” is een groot woord. Ik raakte betrokken bij een

ongeluk en Elin was zo vriendelijk om me naar huis te brengen.’

‘Wat voor ongeluk?’

‘Een ongeluk met mijn fiets. Sorry, het stuur is helemaal verbogen.’ Vicky praat met een broos stemmetje en als ik me niet vergis, knippert ze een paar keer opzettelijk met haar wimpers. ‘Ik kwam bijna onder een auto terecht.’

‘Onder een auto? En je hebt niets? Weet je het zeker?’

‘Ik kon nog net op tijd wegspringen.’

‘Waarom heb je me niet meteen gebeld?’

‘Ik wilde je niet storen. Je had toch die belangrijke afspraak in Brussel?’

‘Die is morgen pas.’

‘O, ik dacht vandaag. Maar goed, Elin hier was dus zo lief om me thuis te brengen.’

Zijn blik kruist die van mij en voor het eerst zie ik iets vriendelijks in zijn ogen. ‘Bedankt daarvoor. Het spijt me, ik dacht dat je van de pers was. Nick Rijnders. Aangenaam.’

Ik schud hem kort de hand. ‘Waarom dacht je dat ik van de pers was?’ vraag ik, maar nog voor ik mijn woorden helemaal heb uitgesproken, zwaait een tweede portier van de BMW open en verschijnt er een gedistingeerde heer van een jaar of zestig. Ook hij is onberispelijk gekleed in een stijlvol, ongetwijfeld prijzig donkerblauw pak. Zijn grijze haren zijn golvend achterovergekamd en op het eerste gezicht komt hij wat kil en zakelijk over, maar als hij begint te praten, is hij de vriendelijkheid zelve. Hij vuurt in rap tempo tal van vragen af op Vicky, die ze met net zo veel vaart weet te pareren.

‘Je moet echt beter op jezelf letten, Victoria,’ zegt hij tot slot hoofdschuddend.

‘Ik weet het, opa, maar het was echt een ongelukje. Ik heb Elin helemaal over het hoofd gezien en voor ik het doorhad, lag mijn fiets onder haar auto...’

‘Onder háár auto?’ Nick kijkt me met een donkere blik aan. ‘Heb jij Vicky aangerezen?’

‘Maar het was mijn schuld, ik schoot opeens de weg op. Elin kon er echt niets aan doen.’

‘Het heeft gelukkig geen ernstige gevolgen gehad,’ zegt de oudere man sussend. ‘We stellen het zeer op prijs dat je Victoria thuis hebt gebracht. Ik zal me even voorstellen. Max Rijnders.’ Hij schudt me amicaal de hand. ‘Ik zal mijn garage bellen voor jouw auto. Ik ving op dat er startproblemen zijn. In de tussentijd nodig ik je graag uit voor een...’

‘O, maar dat is echt niet nodig, ik ben lid van de ANWB,’ val ik hem in de rede.

‘Het is geen moeite. Nick, neem jij contact op met de garage zodat ze een mannetje sturen? En parkeer je auto even langs het trottoir, want zo kan er niemand langs. Gaan jullie mee, dames?’

Even overweeg ik om tegen te stribbelen, maar dit is een man die overduidelijk gewend is om zijn zin te krijgen. Max gaat ons voor en ik loop diep onder de indruk over een oprijlaan waar geen einde aan lijkt te komen. De werkelijk subliem aangelegde tuin lijkt qua afmetingen meer op een park, en de villa die steeds beter in zicht komt heeft zo veel bijzondere details dat ik ogen tekortkom om alles in me op te nemen.

‘Je mobieltje! Ik vergeet je helemaal je telefoon terug te geven,’ zeg ik als ik een voet op de buitentrap van de villa heb geplaatst. ‘Anders loop je even met me mee naar de auto, Vicky.’

‘O, is goed. Heb ik meteen wat lichaamsbeweging. Goed voor de billen.’ Ze lacht en is overduidelijk in een goede stemming, maar ik voel me allesbehalve op mijn gemak als ik me met Vicky naar mijn auto begeef. Ik wil de dreigberichten op haar mobieltje ter sprake brengen, maar ik heb geen flauw idee hoe ik het gesprek moet starten. Gewoon maar met de deur in huis vallen, dat lijkt me het beste.

Ik schraap mijn keel en zeg: ‘Ik zag trouwens nog wat nare berichtjes op je telefoon.’

‘O, dat,’ zegt Vicky nonchalant.

‘Heb je enig idee wie je zulke berichten stuurt?’

‘Ja, maar het boeit me niet.’

‘Weet je het zeker?’ Ik ga iets langzamer lopen en dwing Vicky om haar tempo eveneens te vertragen.

‘Santos heeft een of andere gestoorde ex en ze kan het niet hebben dat hij haar aan de kant heeft gezet voor mij.’

‘Maar moet je de politie niet inschakelen? Sommige dingen die ze schrijft zijn echt vreselijk.’

‘Heb je ze allemaal gelezen?’ vraagt Vicky verontwaardigd.

‘Niet allemaal,’ zeg ik beschaamd. ‘Maar er stonden er een paar in je display en ik schrok er zo van dat ik gekeken heb of je er nog meer had. Wat vindt Santos ervan dat zijn ex jou zulke berichten stuurt?’

‘Hij vindt dat ik me er niets van aan moet trekken.’

‘En lukt dat ook? Het lijkt mij echt rot om zo bedreigd te worden. Ben je niet bang?’

‘Ze is niet goed bij haar hoofd. Ze zegt bijvoorbeeld ook dat ze nog steeds seks heeft met Santos. Volgens mij is ze gewoon jaloers.’

‘Ik zou aangifte doen,’ zeg ik vol overtuiging. Als ik opkijk, zie ik hoe Max ons van een afstand scherp in de gaten houdt.

‘Je opa kijkt naar ons,’ fluister ik.

‘Niets tegen hem zeggen. Beloof je dat? En ook niet tegen oom Nick.’

‘Maar denk je niet dat...?’

‘Beloofd?’ zegt Vicky nogmaals ernstig, en ze kijkt zo smekend met haar grote blauwe ogen dat ik het haar niet kan weigeren.

‘Beloof jij me dan dat je aangifte doet?’

‘Oké, ik beloof het.’

Ze stonden lang te praten samen. Eigenlijk was het meer smoezen. Alsof ze iets te verbergen hadden. Maar wat?

Hij begrijpt er niets van. Ze kennen elkaar toch pas net. Welk geheim kunnen ze dan delen? Of speelt er meer? Hoort Elin bij de vriendenkring van Santos en doen ze net alsof ze elkaar pas net hebben ontmoet?

Nee, uitgesloten. Elin lijkt veel te volwassen en beschaafd om zich met onguere types als Santos in te laten. Santos is een jongen van de straat, een lefgozer die zijn klauwen in zijn nichtje heeft gezet en niet van plan is om los te laten. Hij weet hoe ze denken, die jonge gasten; hij is ook jong geweest. Santos geeft geen zak om Vicky, maar is uit op haar geld en op haar lichaam.

Hij balt zijn vuisten. Het idee dat Santos seks heeft met zijn nichtje, maakt hem woedend. Zijn zus rekt op hem, maar hij heeft totaal geen grip op Vicky. Ze is verliefd. Ze wil zelfs gaan samenwonen, terwijl ze die gozer net een paar maanden kent.

Was ze daarover aan het smoezen met Elin? Hij moet het weten. Hij brengt zijn hand vastberaden naar de deurbel. Deze Elin weet meer, en ze gaat die kennis nu met hem delen.

HOOFDSTUK 3

Elin

‘Elin, word eens wakker. Er is iemand voor je.’ Bibi staat in de deuropening van mijn slaapkamer en ik zie in haar ogen dat ze brandt van nieuwsgierigheid.

‘Wie het ook is, ik lig nog in bed. Kunnen ze niet later terugkomen? Ik kan eindelijk eens uitslapen,’ kreun ik. Ik rol mezelf op in de foetushouding en duw mijn oogleden krampachtig op elkaar.

‘Ik weet niet wie het is. Maar hij vroeg expliciet naar jou,’ fluistert mijn zus.

‘Kun je niet vragen wie het is en waar hij voor...?’

‘Nee, en hij staat al in de woonkamer, dus schiet een beetje op.’ Bibi heeft de bijzonder hinderlijke gewoonte om me in de rede te vallen als het haar niet snel genoeg gaat of als ze mijn gespreksstof niet interessant vindt.

‘Oké, oké. Ik kom eraan,’ zeg ik nukkig. Ik rol mezelf chagrijnig uit bed en gris een elastiekje van mijn nachtkastje. Overdreven geeuwend rol ik mijn lange bruine haren in een warrige knot en doe het elastiekje eromheen. Ik zoek in een hoop kleding die ik rommelig over mijn bureaustoel heb gegooid naar mijn lichtgrijze joggingbroek, maar vind uiteindelijk een ruimvallende spijkerbroek die ook wel voldoet. Het is vast een of andere leverancier. Of zou het die opdringerige verkoper van twee weken geleden

zijn? Hij zei dat hij binnenkort terug zou komen... Maar die staat toch niet op zaterdagochtend opeens in mijn woonkamer? Hoewel... ik zie hem ervoor aan, want het woord 'nee' kwam totaal niet bij hem binnen. Eikel.

Ik rits de spijkerbroek dicht, vis ook nog een shirtje uit de kledingberg en loop op blote voeten mijn slaapkamer uit. Tot mijn verbazing staat Bibi in de gang op me te wachten en ze volgt me op nog geen meter afstand de woonkamer in. Ik heb haar nog nooit zo nieuwsgierig meegemaakt, en ik woon al mijn hele leven met haar samen. Eerst in ons ouderlijk huis, maar sinds een jaar of vijf huren we samen voor een zeer zacht prijsje de etage boven het restaurant van mijn ouders. Ik heb de afgelopen jaren slechts twee keer ruzie met haar gehad en dat is best knap, aangezien onze karakters weinig tot geen overeenkomsten hebben.

Als ik de woonkamer in loop, voel ik mijn wenkbrauwen meteen in de fronsstand schieten. Wat doet hij hier nu weer? In het midden van onze best wel rommelige woonkamer en gekleed alsof hij een belangrijke afspraak heeft, staat Nick Rijnders met een air alsof zijn aanwezigheid de normaalste zaak van de wereld is.

'Je sliep nog. Sorry dat ik je wakker heb laten maken.' Zijn ogen schieten kort over mijn outfit heen en ik lees iets afkeurends in zijn ogen. Nick is duidelijk geen fan van baggy broeken. Het zou me niets moeten kunnen schelen, maar toch voel ik me er oncomfortabel bij.

'Wat doe je hier eigenlijk?' zeg ik. Het klinkt onaardiger dan ik bedoel.

'Ik wil je graag even spreken. Onder twee ogen.' Zijn blik verschuift kortstondig naar Bibi, die het tafereeltje aandachtig gadeslaat.

'Nu?' zeg ik schaaapachtig.

'Ik ga wel even naar beneden, ik moet mama toch nog helpen met de administratie,' zegt Bibi. 'Loop je anders even mee om dat ene te pakken, Elin?'

‘Welk ene?’

Bibi rolt met haar ogen en troont me aan mijn arm mee de gang in. ‘Dat was natuurlijk een smoesje, dombo,’ fluistert ze en ze schudt theatraal haar hoofd. ‘Nou, vertel op. Wie is die man?’

‘Weet ik veel. Hij heet Nick, hij is de oom van dat meisje Vicky dat ik gisteren heb aangereden.’

‘En waarom is hij hier?’

‘Ik heb echt geen idee. Misschien een of andere verzekeringskwestie?’

‘O,’ zegt Bibi. Ik zie dat ze teleurgesteld is dat het om zo’n praktisch onderwerp gaat. ‘Nou, succes dan maar, ik ben beneden.’

Als ik de woonkamer weer in loop, is Nick verdwenen. Ik knipper verbaasd met mijn ogen. De woonkamer is drie bij zes meter, dus het is schier onmogelijk dat een man van bijna twee meter hier spoorloos verdwijnt.

‘Ik wil het graag even hebben over Vicky.’

Ik draai me verschrikt om en slaak een kreet die tussen een kreun en een hoog gilletje in ligt.

‘Je hoeft niet te schrikken, hoor. Ik bijt niet.’

‘Als jij me niet besluipt, hoef ik ook niet te schrikken,’ zeg ik kattig. Nu hij zo dicht bij me staat, kan ik niet ontkennen dat hij best aantrekkelijk is. Maar dat was me gisteren eerlijk gezegd ook al opgevallen. Net als de ongeduldige, ietwat onvriendelijke blik in zijn ogen.

‘Ik was je fotocollage even van dichtbij aan het bekijken.’ En laten we zijn zakelijke, afstandelijke manier van praten niet vergeten. De man mag dan misschien enigszins begerenswaardig zijn wat zijn uiterlijk betreft; een aangename persoonlijkheid heeft hij allerminst.

Ik volg zijn blik naar de fotocollage die niet van mij is, maar van Bibi, al zou je dat niet zeggen, want ik sta op bijna elke foto: dansend in mijn roze bikini op een feest in Zandvoort; aan de vuurrode cocktails in een club in Londen tijdens het vrijgezellenfeest van Monica; met grote wijnglazen in mijn hand bij het North Sea

Jazz Festival; nippend aan een rosé op het verjaardagsfeestje van Bibi; proostend met champagne in Italië samen met Karen en Jessica. Bibi's collage bestaat uitsluitend uit feestmomenten, vol zon, vrienden, muziek en drank. Ze zegt altijd dat ze er vrolijk van wordt als ze ernaar kijkt en daar heeft ze wel gelijk in, want als ik al die foto's zie, gaat mijn humeur er ook met sprongen op vooruit.

Nicks humeur gaat er absoluut niet op vooruit, want er is geen lachje op zijn gezicht te bekennen.

'Hoe weet je eigenlijk dat ik hier woon?'

'Opgezocht. Je vertelde dat je boven dit restaurant woonde.'

Ik ben verrast. Ik heb gisteren inderdaad aan Max en Vicky verteld over het restaurant van mijn ouders en dat ik samen met mijn zus een etage huur, maar ik had niet in de gaten dat Nick aan het meeluisteren was.

'Als het niet belangrijk zou zijn, zou ik hier niet staan. Ik begrijp dat het je misschien overvalt, maar het gaat om Vicky.'

'Gaat het goed met haar? Heeft ze nog veel last van de aanrijding?'

'Ze heeft geluk gehad. Ik wil niet weten wat er gebeurd zou zijn als ze wel onder de wielen van je auto terecht was gekomen.'

Ik voel dat hij het me kwalijk neemt dat ik zijn nichtje heb aangereden en zeg vlug: 'Ze reed opeens de weg op. Niemand had op tijd kunnen remmen.'

'Ik kom hier niet om je te beschuldigen. Ik heb je hulp nodig,' klinkt het zakelijk. 'Ik zag je gisteren met Vicky praten. Eerst in de tuin en later voor het huis, vlak voordat die man van de garage je auto terug kwam brengen. Ik wil graag weten wat jullie besproken hebben.'

'Dat is privé,' zeg ik ongemakkelijk. Hij heeft me blijkbaar als een havik in de gaten gehouden.

'Luister, als jullie oppervlakkige kletspraatjes gevoerd hebben over de nieuwste make-up en mode, hoeft ik het uiteraard niet te weten. Maar als Vicky in de problemen zit, wil ik dat je me dat nu vertelt.'

‘Want anders?’ zeg ik geïrriteerd. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Hij staat onaangekondigd in mijn huis en eist vervolgens als een dictator dat ik antwoord geef op al zijn vragen.

‘Je hebt geen idee wat er allemaal speelt. Vicky is een intelligent meisje, maar ze is nog jong en naïef. Het is mijn taak om haar te beschermen. Ze woont nu bij mijn vader, maar hij is op leeftijd, zoals je wellicht gezien hebt.’

‘Ik snap dat je bezorgd bent, maar ik heb Vicky beloofd om mijn mond te houden.’

‘Dus er is iets aan de hand en jij weet wat het is. Ik wist het. Heeft het met Santos te maken?’ Zijn ogen worden donker en zijn stem klinkt bars, hij krijgt opeens iets dreigends over zich.

‘Je kunt beter met Vicky praten.’

‘Dus jij denkt dat ze mij gaat vertellen wat er aan de hand is? Als dat zo zou zijn, zou ik hier niet staan.’

‘Ik kan je niet helpen.’

Ik zie aan zijn verstrakte kaken dat hij kwaad is, maar hij weet zich in te houden. ‘Als je je bedenkt, bel me dan op dit nummer.’ Hij overhandigt me een visitekaartje uit de binnenzak van zijn colbert. Met een kort, zakelijk knikje draait hij zich om.

Ik kijk ongemakkelijk toe hoe hij mijn woonkamer uit loopt. Als ik de deur zie dichtvallen, blaas ik de adem die ik klaarblijkelijk inhield langzaam door mijn getuite lippen naar buiten. Wat was dat een merkwaardig gesprek.

In gedachten verzonken krul ik mezelf op in mijn zachtgroene lievelingsfauteuil. Op de een of andere manier kom ik altijd tot rust als ik me hierin nestel. Ik luister grinnikend hoe Bibi na een paar minuten de trap op stormt. Ze brandt natuurlijk van nieuwsgierigheid. Als de deur van de woonkamer weer opengaat, begint ze meteen tegen me te praten. ‘Elin...’

Maar ik besluit háár nu eens in de rede te vallen. ‘Onbeschoft. Onaardig. Autoritair. Ik ben zelden zo’n onsympathiek exemplaar tegengekomen,’ snuif ik. Ik sta op uit mijn fauteuil, draai me om naar Bibi en heb opeens een bang voorgevoel dat Nick achter me

staat. Maar gelukkig kijk ik recht in het gezicht van een grinnikende Bibi.

‘Of je je auto even kunt weghalen,’ zegt ze. ‘Iemand heeft hem ingesloten.’

‘Hem?’

‘Hem.’ Ze knikt met haar hoofd opzij. Tot mijn schaamte duikt Nick naast Bibi op. Aan zijn gezicht valt niet af te lezen dat hij mijn beledigingen gehoord heeft, maar Bibi’s glinsterende ogen spreken boekdelen. Ze doet haar uiterste best om niet keihard te lachen, dat zie ik aan de manier waarop haar lippen omhoog beginnen te krullen.

‘Ik had het niet over jou,’ mompel ik uiteindelijk naar Nick.

‘Ik voelde me ook niet aangesproken.’ Heel even lijkt het alsof ik een glimlachje bespeur, maar als ik nog een keer kijk, zie ik alleen maar twee grote bruine ogen die me onderzoekend openmen.

Diezelfde ogen gunnen me geen blik meer waardig als ik eenmaal mijn auto heb verplaatst. Ik kijk opgelaten toe hoe Nick in zijn BMW stapt en met iets te veel gas mijn straat uit scheurt.

‘Zo. Dat was op z’n zachtst gezegd ongemakkelijk.’ Bibi legt vrolijk lachend haar arm om mijn nek.

‘Dat kun je wel zeggen. Had je me niet even kunnen waarschuwen dat hij naast je stond?’ zeg ik kribbig.

‘O, nu is het mijn schuld,’ grinnikt Bibi. ‘Maar wat kwam deze interessante vreemdeling hier doen? Ging het inderdaad om die aanrijding van gisteren?’

‘Nee. Het ging om heel andere zaken.’ Ik zwijg opzettelijk naar mijn zin om Bibi te treiteren. Ik weet hoe nieuwsgierig ze is, vooral als het om mannen gaat.

‘Waar ging het dan om? Vertel.’

Ik schiet in de lach en vertel in een notendop wat Nick kwam doen. Als ik kom op de dreigberichten die ik gelezen heb in Vicky’s telefoon, zie ik een frons verschijnen. ‘Maar zoiets kun je toch niet voor je houden? Straks wordt ze echt aangevallen door

de *psycho* ex-vriendin van die Carlos.’

‘Santos,’ verbeter ik. ‘En ze heeft gezegd dat ze aangifte gaat doen. Ik heb het nu eenmaal beloofd.’

‘Ik begrijp niet dat je zulke dingen belooft.’ Bibi strijkt teatraal met haar vingers door haar lange blonde haren. Geblondeerd, al verzwijgt ze dat liever.

‘Je hoeft het ook niet te begrijpen, als ik het maar begrijp,’ zeg ik koppig, maar ik neem me voor om Vicky straks even te bellen om te vragen hoe het met haar is.

De rest van de ochtend breng ik door in mijn bed. Ik heb nauwelijks vijf uur kunnen slapen na mijn stapavondje met Julia. Mijn lichaam geeft duidelijk aan dat er nog te veel alcohol in mijn bloed zit en de spieren in mijn kuit vertellen me dat ze niet blij zijn met de acht centimeter hoge hakken waarmee ik vannacht van bar naar bar hopte.

Julia is mijn beste vriendin. Ooit maakten we deel uit van een groepje van vier, maar onderweg naar de levensfase waarin we ons nu bevinden is ons groepje op natuurlijke wijze gehalveerd.

We gaan bijna nooit meer stappen tot de zon opkomt, maar gisteren werd ze achtentwintig en dat was een mooie aanleiding om flink wat alcohol achterover te slaan en los te gaan op de dansvloer. Uiteraard heb ik haar verteld over mijn bizarre ochtend; de aanrijding met Vicky en onze tocht naar de museumachtige woning van haar opa Max. Julia was ongeveer vijf minuten geïnteresseerd in mijn relaas over Vicky en Max. Aanzienlijk meer aandacht ging uit naar de twee woorden die ik aan Nick spendeerde: ‘rijke oom’.

Na mijn verslag over Vicky heb ik geprobeerd het gesprek zo veel mogelijk over de beslommeringen van Julia te laten gaan. Zonder succes. Al na twee vragen wist ze het zo te draaien dat het toch weer over Het Verboden Onderwerp ging. Ze heeft vorige week plechtig beloofd dat ze er nooit meer naar zou vragen, maar ik wist toen al dat ze dat niet lang ging volhouden. En ik snap heus

wel dat zij het een fascinerend onderwerp vindt, maar ik wil het nooit meer over Reinier hebben. Al is het maar omdat ik het niet over hem kan hebben zonder in janken uit te barsten. Volgens Julia is dat juist goed, ik moet mijn emoties niet opkroppen. Maar ik zie niet in wat de therapeutische werking is van een potje grienen aan de bar. Het is beschamend en vernederend en na afloop voel ik me zo mogelijk nog slechter dan ervoor.

Reinier. Ik heb mijn hele achtentwintigste levensjaar aan hem verspild. Een relatie met een collega leek me bij voorbaat al geen goed idee, maar hij was te geweldig om nee tegen te zeggen. Ik werd verliefd op hem. Intens. Smoor. Bijna ziekelijk. Ik weet niet meer precies wanneer het begon, maar het was in geen geval liefde op het eerste gezicht. Ergens tussen onze ontmoetingen bij de koffiemachine en kletspraatjes in de lift, die vreemd genoeg steeds kleiner en smaller leek te worden, voelde ik iets van zenuwen in mijn buik. Niet zomaar zenuwen, maar zo'n onrustig, geagiteerd gevoel dat je alleen hebt als je op één meter afstand van iemand staat over wie je 's nachts, als je met wijd opengesperde ogen naar je kastdeur staart, broeierige fantasieën hebt. Het begon met vrij onschuldige droombeelden, zoals mijn lippen die zachtjes de warme plekjes in zijn nek verkenden. Maar al snel zag ik hem naakt in mijn bed liggen en fluisterde hij opwindende teksten in mijn oor. Op dat moment kon ik nog terug. Ik kon er eigenhandig voor zorgen dat het alleen bij fantaseren zou blijven. Maar ik heb alle alarmbellen die snoeihard afgingen in mijn hoofd genegeerd. Had ik maar naar mijn intuïtie geluisterd, dan had ik nu niet zo diep in de ellende gezeten op zo'n beetje elk vlak in mijn leven.

Ik duw mijn dekens van me af en stap voor de tweede keer deze ochtend uit mijn bed. Mijn benen voelen iets minder wankel en het misselijke gevoel in mijn maag heeft plaatsgemaakt voor een zeurend hongergevoel. Ik heb trek in een calorierijk ongezond maaltje, eieren met kaas en spek of een stapel flensjes met een flinke laag perenroom. Maar het enige wat er in mijn koelkast ligt is

een stompje jong belegen kaas. Geen brood, geen melk, geen eieren, geen fruit, zelfs geen thee. Ik weet dat Bibi het totaal geen probleem vindt om voor de derde keer deze maand de boodschappen te betalen, maar ik vind het vreselijk om zo afhankelijk te zijn. Gisteren heeft Julia bijna alle drankjes betaald en ze wuifde mijn bezwaren lachend weg, maar ook toen voelde ik me een dikke vette loser.

En dat ben ik eigenlijk ook. Ik had het allemaal: een goede baan, respect van leuke collega's, uitzicht op een nog betere carrière. Mijn ouders waren trots op me, mijn vrienden keken tegen me op. Twee keer per jaar een luxe vakantie, minstens drie keer per jaar een weekendje weg. Crisis? Welke crisis?

Maar opeens glipte het uit mijn handen. Pats-boem. Op staande voet ontslagen. Uitgekotst door collega's. Ouders die opeens niet meer over me konden opscheppen op verjaardagen. Allemaal mijn eigen domme rotschuld. Kon ik maar terug in de tijd, dan zou ik het zo anders aanpakken. Maar die kans krijg ik niet meer en de hoop dat ik binnen afzienbare tijd een nieuwe baan heb, wordt ook met elke genadeloze afwijzing kleiner.

Ze is net zo koppig als Vicky. Waarom vertelt ze hem niet gewoon wat er speelt? Het heeft met die hufter van een Santos te maken, dat weet hij zeker. Ze moest blozen toen hij over Santos begon. Een duidelijk teken dat ze zich niet op haar gemak voelde.

Hij heeft opeens trek in een sigaret. Zijn leven staat op zijn kop nu Vicky weer in Nederland woont. Hij is stapelgek op zijn nichtje, maar ze maakt een puinhoop van haar leven. Drugs, een straatrace met haar gloednieuwe Golf, winkeldiefstal en seks, heel veel seks. Dat weet hij omdat de huishoudster haar en die Santos al drie keer betrapt heeft. Straks raakt ze zwanger en zit ze haar hele leven vast aan die eikel. Misschien is Santos daar ook wel op uit, want hij weet dat ze uit een vermogende familie komt.

Nick mag hem niet, al sinds de eerste keer dat hij hem in de ogen keek. Santos is geen jongen met een grote bek en een klein hartje die zijn wilde haren kwijt moet raken voor hij zich op het volwassen leven stort. Deze jongen leidt tot problemen, dat wist hij meteen. De manier waarop hij uit zijn ogen kijkt, de bezitterige manier waarop hij zijn getatoeëerde arm om Vicky heen slaat alsof ze zijn trofee is. Die gast moet uit de buurt blijven van zijn nichtje en daar zal Nick eigenhandig voor zorgen.

